

Laetare 15-3-2026

Gemeente van Christus,

Het is een groot goed dat we komende woensdag een stem mogen uitbrengen voor de gemeenteraadsverkiezingen deze keer.

Mijn kleinzoon waren de verkiezingsposters ook opgevallen.

Opa op wie ga jij stemmen? Zijn vraag overviel me en ik begon te stotteren en probeerde voor hem een stemverklaring te geven.

Het beviel hem duidelijk niet.

Hij vroeg door en ik kon hem niet overtuigen met mijn keuze.

Hij had ook geen boodschap aan het geheim van het stemhokje, hij vertelde later in de klas waar zijn opa op zou stemmen, en op welke in zijn ogen dubieuze gronden.

Ik voelde me daar bij het schoolplein wel een beetje staan.

Vanmorgen lees ik in de teksten.

Het gaat niet om wat de mens ziet:

de mens kijkt naar het uiterlijk, maar de Heer kijkt naar het hart.

En ik voel mij weer enigszins gesterkt in mijn keuze.

Door alle uiterlijkheden heen, voorbij aan alle framing

alle marketingtechnieken, alle hypes, alle debating, alle voorspellingen

gaat het niet om wat de mens ziet: de Heer kijkt naar het hart.

Er is dus iets anders waar het om gaat.

Maar leg dat maar eens uit aan je kleinzoon.

Mijn rode stempotlood wordt gestuurd door iets anders,

wat niet voor de hand ligt, wat niet op het eerste gezicht kenbaar is.

Precies met die stemopdracht wordt de profeet Samuël eropuit gestuurd.

Hij moet een nieuwe koning kiezen. En dat is geen sinecure.

Hij draagt een enorme verantwoordelijkheid.

De profeet heeft wel enkele instructies meegekregen:

Neem een jonge koe en zeg dat je bent gekomen

om voor de Heer een offer te brengen. M.a.w. de verkiezing vindt plaats

in een liturgische setting, met 'een offer voor de Heer'.

Ze werkt dat dus, het gaat niet om onze prestige, onze naam, onze reputatie,

onze eruditie het niet om wat de mens ziet: de Heer kijkt naar het hart.

Samuël voert de instructies nauwkeurig uit

en als vader Isaï aantreedt, samen met zijn 7 zonen,

Eliab voorop, als oudste, een rijzige gestalte, ja, dan ligt het voor de hand,

dit is helder ... mijn kleinzoon zou het beamen ... dit is hem!

Gelooft zij de Eeuwige! Wij hebben een koning van God gekregen.

Samuël staat op om hem tot koning te zalven. Maar ... Samuël de ziener

heeft niet goed gezien, aan deze Heilige Tafel regeert ... het hart.

Waarom zie je alleen wat voor ogen is?

En als alle 7 zonen van Isaï zijn gepasseerd,

is er nog geen koning naar Gods hart. Samuël is uitgeteld.

Hij kan niet kiezen hij heeft keuzestress, en in zijn wanhoop

stelt hij een merkwaardige vraag: Zijn dit al de jongens?

Ja natuurlijk zijn dit al de jongens, het zijn er 7 het getal van de volheid.

Maar het verrassende antwoord luidt: Nee, er is er nog één,

de jongste ontbreekt, zie hij weidt de schapen. Hij is de achtste.

Samuël heeft inmiddels leergeld betaald: misschien moet je anders naar mensen kijken.
En als de kleine binnenkomt, staat hij op en zalft hem, deze is het.
David word tot koning gezalfd. Deze is het, een herder, een dichter, een zanger.
Het gaat niet om wat de mens ziet: de mens kijkt naar het uiterlijk,
naar de spierballen, naar de stoere taal, naar de loze beloften
maar de Heer kijkt naar het hart.

Daar moeten wel je ogen voor open gaan. In het voorbijgaan
- zo vertelt het evangelie - zag Jezus iemand die vanaf zijn geboorte blind was.
Wat moeten wij daarvan vinden?, vragen de leerlingen van Jezus zich af.
Hoe komt dat? Heeft hij zelf gezondigd of zijn ouders? Hoe verklaren we dit?
Jezus antwoordt: Hij niet en zijn ouders ook niet,
maar Gods werk moet door hem zichtbaar worden.
Jezus moet dat nog heel vaak zeggen,
want het wil er bij alle bijgelovigen van vroeger en van nu niet in dat hun schema's niet deugen.
Zij menen Gods werk te kunnen aflezen aan zoals het nu eenmaal is,
zij zoeken een verklaring voor wat is en zien daar God in of juist niet God ... maar Jezus leest Gods
werk af ... niet aan wat is maar aan wat gebeuren moet:
genezing en inzicht, bevrijding, uitzicht, verlichting.
Gods werk is niet gebeurd in die blindheid, niet in wat je allemaal overkomt, niet in het lot dat je kan
treffen, nee, Gods werk móet gebeuren
in genezing, in bevrijding, in verzoening, in loslaten en groeien. Daar is alles op gericht.
Je gelooft niet omdat je de wereld wilt verklaren,
nee, geloof dient ertoe om de wereld te veranderen,
te vernieuwen, te verzoenen, betrouwbaar te maken, te herscheppen.
En om dan daarbij te bedenken dat doe je niet zelf,
het hangt allemaal niet van jou af, van jouw offers, want jij bent de messias niet, nee, het is Gods
werk en daar mag jij dienstbaar aan zijn.
Het is geen last maar een voorrecht, het is geen verplichting maar een vreugde,
daar ga je niet diep onder gebogen, wie brengt de meeste offers maar daar ga je rechtop van lopen!
Als er iemand is, die deze woorden aan den lijve heeft ervaren, dan is het wel die man
die zich niet kan herinneren ooit licht te hebben gezien.
Jezus strijkt een modderpapje op de ogen. Hij zalft de blindgeborene, met slijk, met modder,
alsof er een nieuw mens geboetseerd wordt, ga naar het badhuis van Siloam, zegt Jezus,
hij gaat kopje onder en hij ziet Licht!
De traditie van de kerk leest dit verhaal als een doopverhaal.
Dit is een Paasverhaal! Je komt in een ander licht te staan.
Je bent in het licht, dat is het evangelie, dat is je bestaansgrond verbonden in het licht van Christus.
En dat is een omkering, daarom vieren we liturgie, om die omkering in Christus te gedenken,
om dat van binnenuit te vieren, om het boven jezelf uit te zingen, er is een vreemd licht in de wereld
dat door de duisternis niet kan worden overwonnen.

De komende weken zullen veel mensen hun jaarlijkse gang naar de kerk maken
om de Mattheüs of Johannes passion te beluisteren.
Het is een verhaal wat ons aangrijpt, misschien wel omdat het zo herkenbaar is.
Zie de mens, zo horen we in de passie, daar hangt hij, vastgepind aan het kruis.
Dat is toch de mens, ten dode opgeschreven? Ze vragen aan Petrus, jij ken toch die mens?
En wij staan daar buiten net als Petrus, wij staan bij het warme vuur.
Deze mens, bedoel je? Die mens is toch ten dode opgeschreven?
Is dat de mens? nee, ik ken hem niet. Ik wil het niet weten.
En toch, zegt Jezus, je moet die mens niet afschrijven,

want de werken Gods moeten en kunnen in deze mens openbaar worden.
Dat is het kostbare geheim van Pasen,
de mens die wij afschrijven en aan het kruis nagelen wordt door God geliefd.
Houd die herinnering wakker,
de afgeschreven mens is in de ogen van God een geliefd en bewaard mens,
zo schijnt het licht in het duister van de dood.
In het voorbijgaan zag Jezus iemand die al vanaf zijn geboorte blind was.
Ik de ongeziene, ik ben God's oogappel.

Want het gaat niet om wat de mens ziet
de mens ziet aan wat voor ogen is
maar de Ene ziet het hart aan!
Amen.